

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 18 0 K 047162 24 Kžž
Sarajevo, 03.10.2024. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Trećestepeno vijeće Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, sastavljeno od sudija Begić Jasmine kao predsjednice vijeća, Dugonjić mr. Božidarke i Idrizović Sedina kao članova vijeća, uz sudjelovanje Roić Živane kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih B.A. i A.E., zbog dva krivična djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine u sticaju, u vezi sa čl. 31. i 55. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama kantonalne tužiteljice iz Bihaća i branitelja optuženog B.A., izjavljenim protiv drugostepene presude Kantonalnog suda u Bihaću broj: 18 0 K 047162 23 Kžk od 17.04.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 03.10.2024. godine, donio je

P R E S U D U

Žalba kantonalne tužiteljice iz Bihaća i žalba branitelja optuženog B.A., odbijaju se kao neosnovane i presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj: 18 0 K 047162 23 Kžk od 17.04.2024. godine, potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Optužnicom Kantonalnog tužiteljstva Unsko - sanskog kantona broj T01 0 KTK 0024928 20 od 29.12.2020. godine, optuženim B.A. i A.E. je stavljeno na teret da su učinili dva krivična djela Zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH) u sticaju, u vezi sa čl. 31. 54. KZ FBiH.

Presudom Općinskog suda u Bosanskoj Krupi broj 18 0 K 047162 22 K od 11.10.2021. godine, optuženi su na osnovu odredbe člana 299. tačka a) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) oslobođeni od optužbe, da su na način opisan u izreci te presude učinili naprijed navedena krivična djela.

Rješenjem Kantonalnog suda u Bihaću broj 18 0 K 047162 22 Kž od 25.02.2022. godine, uvažena je žalba kantonalne tužiteljice iz Bihaća, tako što je navedena presuda Općinskog suda u Bosanskoj Krupi ukinuta i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Presudom Općinskog suda u Bosanskoj Krupi broj 18 0 K 047162 22 K 2 od 23.12.2022. godine, optuženi su na osnovu odredbe člana 299. tačka c) ZKP FBiH oslobođeni od optužbe, da su na način opisan u izreci te presude učinili naprijed navedena krivična djela.

Rješenjem Kantonalnog suda u Bihaću broj 18 0 K 047162 23 Kž 2 od 15.09.2023. godine, uvažena je žalba kantonalne tužiteljice iz Bihaća, tako što je navedena presuda Općinskog suda u Bosanskoj Krupi ukinuta i određeno održavanje pretresa pred Kantonalnim sudom u Bihaću.

Nakon održanog pretresa, Kantonalni sud u Bihaću je kao drugostepeni sud donio pobijanu presudu broj 18 0 K 047162 23 Kžk od 17.04.2024. godine kojom je optužene B.A. i A.E. oglasio krivim zbog produženog krivičnog djela Zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH i uz primjenu čl. 59. tačka b) i 62. istog zakona izrekao im uvjetne osude, tako što je optuženom B.A. utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) mjeseci, koja se neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 2 (dvije) godine od pravomoćnosti presude ne učini novo krivično djelo, a optuženom A.E. utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci, koja se neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 1 (jedne) godine od pravomoćnosti presude ne učini novo krivično djelo.

Istom presudom, optuženi su na osnovu člana 212. stav 3. ZKP FBiH obavezani da oštećenju JU Centar za socijalni rad Bužim solidarno nadoknade štetu u iznosu od 3.510,00 KM u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude, dok je sa viškom imovinsko pravnog zahtjeva iznad dosuđenog iznosa oštećena JU Centar za socijalni rad Bužim upućena na parnični postupak.

Također je tom presudom, a na osnovu člana 76. stav 1. i 2. u vezi sa članom 71. tačka c) KZ FBiH optuženom B.A. izrečena mjera sigurnosti zabrane vršenja funkcije načelnika Općine Bužim u trajanju od 2 (dvije) godine a optuženom A.E. mjera sigurnosti zabrane vršenja funkcije direktora JU Centra za socijalni rad Bužim u trajanju od 2 (dvije) godine s tim da se za slučaj opozivanja uvjetne osude, vrijeme provedeno na izdržavanju kazne zatvora, ne uračunava u vrijeme trajanja ove sigurnosne mjere.

Protiv te presude žalbu su izjavili branitelji optuženog B.A., advokati Hasić Sanil i Šabić Amel iz Bosanske Krupe, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona, te odluke o krivičnopravnoj sankciji i troškovima krivičnog postupka, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

Žalbu protiv navedene presude izjavila je i kantonalna tužiteljica iz Bihaća, zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da se pobijana presuda preinači tako da se optuženima izreknu „efektivne kazne zatvora“ ili uvjetne osude u dužem trajanju.

Federalna tužiteljica je u podnesku broj T01 0 KTKŽKŽ 0024928 24 od 05.07.2024. godine predložila da se uvaži žalba kantonalne tužiteljice iz Bihaća (u daljem tekstu: tužiteljica), na način kako je u toj žalbi i predloženo, a da se odbije kao neosnovana žalba branitelja optuženog B.A..

Sjednica vijeća ovog suda održana je bez prisustva stranaka, u smislu člana 319. stav 8. ZKP FBiH, obzirom da stranke i branitelji nisu tražili da o istoj budu obaviješteni.

Trećestepeno vijeće ovog suda je na osnovu člana 321. ZKP FBiH ispitalo pobijanu drugostepenu presudu u granicama žalbenih navoda, kao i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženih povrijeđen krivični zakon, pa je odlučilo kao u izreci, iz sljedećih razloga:

Osporavajući drugostepenu presudu zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, branitelji optuženog B.A. žalbom ukazuju da je prvostepeni sud u toj presudi samo citirao iskaze svjedoka i sadržaj materijalnih dokaza, bez njihove ocjene, pa iako to izričito ne navode, slijedi da ovako postavljenim prigovorom ukazuju na nedostatak razloga o odlučnim činjenicama, odnosno, na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Nasuprot toj žalbenoj tvrdnji, iz obrazloženja pobijane presude slijedi da je sud, nakon što je iznio sadržinu izvedenih dokaza, u pobijanoj presudi na više mjesta dao ocjenu istih, navodeći koje od izvedenih dokaza prihvata ili ne prihvata i zašto, pa onda nije prihvatljiv žalbeni navod da je sud učinio navedenu bitnu povredu odredaba krivičnog postupka.

Nadalje, branitelji optuženog žalbom ukazuju da u činjeničnom opisu optužnice, odnosno, izreci pobijane presude, nisu sadržane činjenice i okolnosti iz kojih bi bilo vidljivo koje je to službene ovlasti optuženi B.A. iskoristio, niti je opisano u čemu bi se sastojalo iskorištavanje njegovog službenog položaja, pa da time nedostaju bitni elementi krivičnog djela za koje je optuženi pobijanom presudom oglašen krivim, pa iz ovih žalbenih navoda slijedi da se njima ukazuje na nerazumljivost izreke, odnosno, na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH. S tim u vezi branitelji žalbom ukazuju na stav iz presude ovog suda broj 04 0 K 006405 19 Kžk od 23.10.2020. godine.

Ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje zakonitost pobijane presude.

Naime, krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH (kada se kao radnja izvršenja pojavljuje iskorištavanje službenog položaja ili ovlaštenja, kakav je i konkretan slučaj), postoji kada službena osoba poduzima radnje koje su formalno u granicama njegovog ovlaštenja, ali su one protivpravne u materijalnom smislu, jer su suprotne interesima i zadacima službe. Dakle, potrebno je da u svom postupanju, učinitelj zanemaruje interese i ciljeve službe i zamjenjuje ih svojim interesima ili interesima nekog drugog lica, pa takve činjenice i okolnosti trebaju biti sadržane u činjeničnom opisu tog krivičnog djela.

U konkretnom slučaju, iz činjeničnog dijela izreke pobijane presude (u obje njene tačke), jasno proizilazi da je optuženi B.A., postupajući kao načelnik općine Bužim, zajedno sa optuženim A.E. koji je postupao kao direktor JU Centar za socijalni rad Bužim (dakle, svaki od njih u okviru svog službenog položaja), iskoristili taj položaj rukovodeći se ličnim interesima optuženog B.A. i njegove lične promocije, umjesto interesima službe koju obavljaju, pa je dalje detaljno opisano u čemu se sastoje dvije konkretne radnje iskorištavanja službenog položaja svakog od optuženih, zbog čega suprotni žalbeni navodi branitelja optuženog B.A. nisu prihvatljivi, odnosno, izreka pobijane presude nije nerazumljiva i nije učinjena bitna povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH. Pri tome, u konkretnom slučaju nisu primjenjivi stavovi iz odluke ovog suda broj 04 0 K 006405 19 Kžk od 23.10.2020. godine jer se oni odnose na situaciju u kojoj u optužnici nije bilo navedeno koje je to svoje ovlasti optuženi kao direktor određene pravne osobe iskoristio i na koji način, a da je to bilo suprotno interesima i zadacima te pravne osobe, pa se dakle ne radi o pravnoj i činjeničnoj situaciji kakva postoji u ovom predmetu.

Nije prihvatljiv ni žalbeni navod branitelja optuženog kojim ukazuju da sud u pobijanoj presudi nije dao razloge za postojanje umišljaja na strani optuženog B.A., odnosno, da se nije pozvao na činjenice i dokaze iz kojih proizilazi zaključak suda o umišljajnom

postupanju optuženog. Nasuprot ovoj žalbenoj tvrdnji, iz obrazloženja pobijane presude, na strani 20. pasus 1., sud je dao razloge zbog kojih smatra da su optuženi B.A. i A.E. postupali sa direktnim umišljajem (u odnosu na tačku 1. izreke pobijane presude), dok su na strani 25., pasus 2. obrazloženja, dati razlozi za isti oblik vinsti optuženih u odnosu na tačku 2. izreke pobijane presude, pri čemu se sud pozvao na konkretne činjenice i okolnosti za takav zaključak. Slijedom toga, pobijana presuda sadrži razloge o ovim odlučnim činjenicama, pa nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH koju branitelji u ovom dijelu žalbe nisu izričito označili, ali su sadržinom ovog prigovora na istu ukazali.

Osporavajući činjenično stanje utvrđeno pobijanom presudom, branitelji u žalbi navode da je optuženi B.A., kao načelnik općine Bužim, imao ovlaštenje da može na prijedlog budžetskog korisnika, rješenjem odobriti prestruktuiranje rashoda u okviru ukupno odobrenog iznosa za budžetskog korisnika u iznosu do 10% odobrenog rashoda tog korisnika (kako je to i propisano u čl. 9. Odluke općinskog vijeća Općine Bužim od 11.12.2014. godine), pa kako su za 2015. godinu, odobreni rashodi za JU Centar za socijalni rad Bužim iznosili 234.882,00 KM, onda slijedi da su sporne preraspodjele iz 9. i 11. mjeseca tom budžetskom korisniku u ukupnom iznosu od 6.500,00 KM, znatno niže od 10% njegovog rashoda u toj godini. Stoga smatraju da “ne postoji protivpravna radnja prvooptuženog, jer je on postupao u granicama svojih ovlaštenja”, a u prilog tvrdnji da on nije učinio predmetno krivično djelo, navode i to da su u konkretnom slučaju “transparentno i zakonito provedeni postupci javnih nabavki za obje usluge medijskog predstavljanja Općine Bužim”, jer su o tome zaključeni ugovori, izvršeno plaćanje jednog od računa, a cijela procedura je provedena od strane JU Centar za socijalni rad Bužim koja ustanova ima svog direktora i pravnu službu zaduženu za zakonito provođenje javnih nabavki.

Ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Naime, branitelji gube iz vida da su u konkretnom slučaju optuženi B.A. i A.E. predmetno krivično djelo učinili iskorištavanjem, a ne prekoračenjem svojih službenih ovlasti, pa ni za prvostepeni sud nije bilo sporno to da su postupali u skladu sa ovlaštenjima koja su imali i to optuženi B.A. kao načelnik općine Bužim, a optuženi A.E. kao direktor JU Centar za socijalni rad Bužim. Kako je već prethodno pojašnjeno, kada se kao radnja izvršenja krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH pojavljuje iskorištavanje službenog položaja ili ovlaštenja, ono će postojati kada službena osoba poduzima radnje koje su formalno u granicama njegovog ovlaštenja, ali su one protivpravne u materijalnom smislu, jer su suprotne interesima i zadacima službe, pa je i u konkretnom slučaju sud utvrdio da, iako su radnje optuženih formalno poduzete u okviru njihovih ovlaštenja, iste su protivpravne jer nisu bile u interesu njihove službe, nego u ličnom interesu optuženog B.A. i njegove lične promocije. Stoga su navedeni žalbeni prigovori branitelja optuženog irelevantni u kontekstu iskorištavanja službenog položaja optuženih (na način opisan u izreci presude), odnosno, nije prihvatljiva žalbena tvrdnja da u radnjama optuženog B.A. nema protivpravnosti zbog toga što je postupao u okviru svojih ovlaštenja. Isti razlozi vrijede i u pogledu žalbenih navoda da je predstavljanje i zastupanje općine zakonsko ovlaštenje načelnika, pa time nije u suprotnosti ni sa interesima općine, a ni Centra za socijalni rad kao sastavnog dijela općine u formalnom i finansijskom smislu. Ovo tim više što optuženi B.A. nije ni oglašen krivim za radnje predstavljanja i zastupanja općine u svojstvu njenog načelnika, nego za iskorištavanje tog službenog položaja radi vlastite koristi u vidu lične promocije.

Dalje branitelji žalbom ukazuju na dio pobijane presude u kojem se navodi: „kada bi se i radilo o opravdanoj promociji općinskog načelnika ili Općine Bužim, općina Bužim ima svoj budžet iz kojeg...se može odobriti plaćanje usluge medijskog predstavljanja općine, ali tada se mora voditi računa da se radi o manjim iznosima faktura za te usluge...“. Smatraju da zbog toga što sud nigdje nije naveo koji su to „manji iznosi“, navedeno utvrđenje suda je s jedne strane proizvoljno, a s druge strane, po stanovištu branitelja, ukazuje da bi sud, kada bi se radilo o „manjem iznosu“, optuženog oslobodio od optužbe.

Ni ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje pravilnost pobijane presude.

Naime, iako je tačno da pobijana presuda (na strani 17., pasus 2.), sadrži navode koji se citiraju u žalbi, oni su izvedeni iz konteksta ukupnog obrazloženja tog dijela presude, jer sud prethodno iznosi razloge koji se odnose na to da se preraspodjela (rashoda budžetskog korisnika), u konkretnom slučaju trebala vršiti u skladu sa Pravilima JU Centar za socijalni rad Bužim, odnosno, u svrhu isplate novčanih primanja za korisnike pojedinih oblika socijalne zaštite (civilnih žrtava rata, zaštite porodica sa djecom, porodilja i dr.), a ne za medijsko predstavljanje Općine Bužim ili njenog načelnika, pa se tek potom navodi dio koji branitelji u žalbi citiraju. Nadalje, iz tog citiranog dijela (iako je po ocjeni ovog suda isti suvišan uz ostale relevantne razloge koje je dao prvostepeni sud), nasuprot tvrdnji branitelja, ne proizilazi stav suda da bi, da se radilo o manjim iznosima, preraspodjela sredstava o kojima je riječ bila opravdana (pa da bi stoga optuženi bili oslobođeni od optužbe), nego je sasvim jasno rečeno da za potrebe medijskog prezentiranja Općine Bužim ili njenog načelnika, ta općina ima svoj budžet (a ne da se takve usluge plaćaju iz budžeta JU Centar za socijalni rad Bužim). Pitanje visine sredstava koja bi eventualno trebala biti odobrena iz budžeta Općine Bužim za medijsko predstavljanje te Općine i njenog načelnika, u konkretnom slučaju nije odlučna činjenica i, kako je već rečeno, nepotrebno se njome bavio i prvostepeni sud, ali time nije dovedena u pitanje pravilnost činjeničnih utvrđenja prvostepenog suda u pogledu onih činjenica i okolnosti koje su u konkretnom slučaju odlučne i na kojima se zasniva odluka o krivnji optuženog B.A..

Branitelji optuženog B.A. žalbom dalje ukazuju da u konkretnom slučaju nije dokazano kakvu i koliku korist je taj optuženi pribavio sebi, odnosno, kakvu i koliku je štetu prouzročio drugom jer je predmet obje preraspodjele (misli se na prestrukturiranje budžetskih rashoda) bilo medijsko oglašavanje radi predstavljanja općine Bužim u časopisima ..., te u knjizi ... u 2015. godini, kao i nabavka tih časopisa i knjiga koji su stvarno i isporučeni. Po stanovištu branitelja, „za plaćeni iznos je dobijena protučinidba“, pa ugovori i plaćeni iznos nisu fiktivni. Također ukazuju da „tužilaštvo u toku postupka nije pokušalo dokazati, odnosno razdvojiti korist koju od medijskog oglašavanja ima općina i institucija načelnika kao jedinog zastupnika i predstavnika općine, a koju eventualno prvooptuženi kao fizičko lice“, pa da zbog toga nije ni moguće dokazati bilo kakvu korist za optuženog, a time ni počinjenje predmetnog krivičnog djela.

Nisu osnovani ni ovi žalbeni navodi branitelja optuženog.

Najprije valja pojasniti da u konkretnom slučaju niti jedan od optuženih nije ni oglašen krivim za fiktivno zaključivanje ugovora ili za plaćanje usluga (medijskog oglašavanja i isporuke knjiga) koje nisu izvršene, odnosno, nije sporno da su ti ugovori zaista i zaključeni, te da je za obavljenju uslugu, kao i za predmetne časopise isplaćena naknada u iznosu od 3.510,00 KM u skladu sa tim ugovorima (u odnosu na tačku 1. izreke presude), dok u odnosu na tačku 2. te izreke, nisu plaćeni isporučeni časopisi i knjige u ukupnom iznosu od 3.042,00 KM, ali je isporukom fakture, stvorena obaveza za budžet JU Centar za socijalni rad

Bužim da tu uslugu plati. Stoga ove okolnosti na koje se ukazuje žalbom branitelja, ne mogu dovesti u pitanje pravilnost činjeničnih utvrđenja prvostepenog suda u odnosu na radnje (iskorištavanja službenog položaja) za koje su optuženi oglašeni krivim, o čemu je već prethodno bilo riječi. Što se tiče daljnjih žalbenih navoda koji se odnose na to da „tužilaštvo u toku postupka nije pokušalo dokazati, odnosno razdvojiti korist koju od medijskog oglašavanja ima općina i institucija načelnika kao jedinog zastupnika i predstavnika općine, a koju eventualno prvooptuženi kao fizičko lice“, valja prvo podsjetiti da korist u smislu člana 383. stav 1. KZ FBiH, podrazumijeva kako imovinsku, tako i neimovinsku korist, a u konkretnom slučaju se radi o tome da je optuženi B.A., iskorištavajući svoj službeni položaj načelnika općine, rukovodeći se svojim ličnim interesima, na način kako je to opisano u izreci pobijane presude, pribavio sebi korist u vidu medijskog predstavljanja u časopisu ... (u rubrici: ...), te u časopisu ... i knjizi „...“ (u kojima je predstavljen kao „... 2015“), za koje usluge je izvršena isplata (odnosno, stvorena obaveza na isplatu) od JU Centar za socijalni rad Bužim i to od novčanih sredstava za koje je prethodno, u dogovoru sa optuženim B.A.om, optuženi A.E. (kao direktor JU Centar za socijalni rad Bužim), zatražio od optuženog B.A. preraspodjelu sredstava, što je ovaj i učinio tako što je iznos za usluge medija povećao u dva navrata za 3.000 KM, a za isti iznos umanjio sredstva JU Centar za socijalni rad Bužim namijenjena za socijalna davanja (isplate pojedincima iz materijalno-socijalne sigurnosti, naknade za topli obrok, pomoć u slučaju smrti). Slijedom toga, nije se ni radilo o pribavljanju koristi za Općinu Bužim posredstvom njenog načelnika (optuženog B.A.), kako to branitelji pogrešno u žalbi smatraju, nego o ličnoj medijskoj promociji tog optuženog na račun budžetskih sredstava, pa je onda pitanje „razdvajanja“ koristi (za općinu i za optuženog B.A.) koje branitelji u žalbi postavljaju, potpuno izvan konteksta predmetnih događaja.

Dalje se žalbom branitelja optuženog B.A. ukazuje da sud u pobijanoj presudi nije razmatrao sadržaj članaka koji su objavljeni u prethodno pomenutim časopisima, nego je svoju ocjenu o tome da se radilo o isključivom prezentiranju optuženog (a ne Općine Bužim), zasnovao samo na broju objavljenih fotografija optuženog u tim časopisima. S tim u vezi branitelji navode da se samo prema sadržini spornih članaka može ocijeniti o čijem predstavljanju se radi, a s druge strane, broj objavljenih fotografija u tim člancima nije određivao optuženi, niti je na to imao utjecaja.

Nasuprot ovim žalbenim navodima, prvostepeni sud svoju odluku o krivnji optuženog, odnosno, o njegovom iskorištavanju službenog položaja radi lične medijske promocije na račun budžetskih sredstava, nije zasnovao samo na broju slika objavljenih u naprijed navedenim časopisima, nego i na nizu drugih dokaza na koje se u pobijanoj presudi pozvao, a koji se žalbom branitelja ne osporavaju. Tako je prvostepeni sud na osnovu brojnih dokaza utvrdio i o tome u pobijanoj presudi dao razloge, da je između optuženih B.A. i A.E. postojao dogovor da A.E. kao direktor JU Centar za socijalni rad Bužim zatraži od B.A. kao načelnika općine Bužim preraspodjelu budžetskih sredstava, što je ovaj i učinio, tako da je iznos za usluge medija povećao u dva navrata za 3.000 KM, a za isti iznos umanjio sredstva JU Centar za socijalni rad Bužim namijenjena za socijalna davanja, a sve u svrhu vlastite medijske promocije, a ne u interesu službe. Pri tome, prvostepeni sud je izvršio uvid i u predmetne časopise, pa je za časopis ... utvrdio da je na svakoj strani tog magazina u zaglavlju naveden naslov općinski načelnik - menadžer A.B. B. (a fotografije optuženog B.A. se nalaze na naslovnoj strani, zatim drugoj strani, četvrtoj i šestoj, od ukupno 6 strana tog časopisa), dok se u časopisu ... koji ima 6 stranica, na svakoj stranici nalazi fotografija B.A. načelnika općine Bužim, a u tom časopisu, kao i u knjizi „...“, optuženi B.A. je predstavljen kao „...“, što, i po ocjeni ovog suda, opravdava zaključak prvostepenog suda da se radilo o medijskoj promociji tog optuženog, odnosno, o njegovom postupanju u ličnom interesu, a ne

u interesu službe koju obavlja. Prema tome, to što u pobijanoj presudi nije iznesen i sadržaj objavljenih članaka, ne dovodi u pitanje pravilnost navedenih utvrđenja prvostepenog suda, a ovo tim više što branitelji žalbom uopće ne ukazuju da li se i šta iz sadržine predmetnih članaka, eventualno odnosi i na promociju Općine Bužim, a da je to prvostepeni sud propustio cijeniti u kontekstu utvrđivanja odlučnih činjenica konkretnog predmeta.

Neprihvatljiv je i žalbeni navod branitelja optuženog B.A. da se u konkretnom slučaju tom optuženom „suštinski sudilo“ za nenamjensko trošenje budžetskih sredstava, a da takvo krivično djelo „naše krivičnopravno zakonodavstvo ne poznaje“. Ovo stoga što, kako je već prethodno pojašnjeno, postojanje ovlaštenja optuženog za preraspodjelu budžetskih sredstava JU Centar za socijalni rad, nije u konkretnom slučaju sporno, niti je za tu radnju optuženi oglašen krivim, nego za iskorištavanje tog ovlaštenja (kojeg je imao kao načelnik Općine Bužim) za vlastiti interes, a ne interes službe koju obavlja, odnosno, radi lične medijske promocije, a na teret budžetskih sredstava.

Također je bez osnova žalbeni navod da u konkretnom slučaju nije dokazano da je bilo kakva šteta ili korist kao posljedica predmetnog krivičnog djela bila obuhvaćena sviješću i htijenjem optuženog tj. da je on postupao u cilju nanošenja štete JU Centar za socijalni rad Bužim, radi pribavljanja koristi sebi. S tim u vezi, ovaj sud žalitelje upućuje na ranije dato obrazloženje u vezi neosnovanosti žalbene tvrdnje da pobijanoj presudi nisu dati razlozi za postojanje umišljaja na strani optuženog B.A., koji razlozi vrijede i u odnosu na ovaj žalbeni navod.

Osporavajući prvostepenu presudu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, kantonalna tužiteljica žalbom ukazuje da je sud kao otežavajuću okolnost na strani optuženih trebao cijeniti da su počinili dvije krivičnopravne radnje predmetnog krivičnog djela, odnosno, kriminalnu količinu počinjenih radnji, kojom prilikom su iskazali visok stepen upornosti i bezobzirnosti, da su prilikom poduzimanja tih radnji raspolagali javnim sredstvima rukovodeći se isključivo interesima optuženog B.A. i time uzrokovali „višestruke“ posljedice opisane u tački 1. i 2. izreke presude, te da su krivično djelo počinili pod specifičnim okolnostima jer su izvršili preraspodjelu budžetskih sredstava umanjivanjem ekonomskih kodova koji se odnose na socijalna davanja, koristeći ta sredstva za lični interes optuženog B.A., radi njegove medijske promocije, a sve na uštrb javnog interesa.

Ovi žalbeni navodi kantonalne tužiteljice nisu prihvatljivi.

Prije svega, prvostepeni sud je kao otežavajuću okolnost na strani oba optužena imao u vidu i cijenio kao otežavajuću okolnost to što su učinili dvije krivičnopravne radnje predmetnog krivičnog djela. Nadalje, navodi žalbe da su optuženi pri učinjenju krivičnog djela iskazali visok stepen upornosti i bezobzirnosti, nisu ničim potkrijepljeni, odnosno, nije ukazano u čemu bi se ogledao „visok stepen“ upornosti i bezobzirnosti, pa se takvi žalbeni navodi, usljed paušalnosti, nisu ni mogli ispitati. Naposljetku, sve ostale okolnosti za koje kantonalna tužiteljica u žalbi smatra da su trebale biti vrednovane kao otežavajuće, predstavljaju elemente krivičnog djela za koje su optuženi oglašeni krivim, te stoga takve okolnosti ne mogu biti dvostruko vrednovane i kod odmjerenja kazne.

Ispitujući u smislu odredbe člana 323. ZKP FBiH pravilnost odluke o krivičnopravnoj sankciji i mjeri sigurnosti iz člana 76. st. 1. i 2. KZ FBiH koje su izrečene optuženom B.A., jer u žalbi njegovih branitelja nije obrazložen taj žalbeni osnov, ovaj sud je, imajući u vidu

okolnosti koje je prvostepeni sud cijenio i naveo u obrazloženju pobijane presude, našao da su te odluke pravilne i na zakonu zasnovane.

Naposlijetku, iako je u uvodu žalbe branitelja optuženog navedeno da se prvostepena presuda pobija i zbog odluke o troškovima krivičnog postupka, u odnosu na taj žalbeni osnov branitelji nisu uopće naveli razloge, pa ovaj sud nije ni bio u procesnoj situaciji da ispituje osporenu presudu u tom pogledu, jer prema odredbi člana 321. ZKP FBiH, to po službenoj dužnosti nije moguće.

Iz navedenih razloga, ovaj sud je na temelju člana 328. ZKP FBiH odlučio kao u izreci, te žalbe kantonalne tužiteljice i branitelja optuženog B.A. odbio kao neosnovane.

Zapisničar
Roić Živana, s.r.

Predsjednica vijeća
Begić Jasmina, s.r.